
Beköszöntő

Sziget-kék

Tisztelt Olvasóink!

Engedjék meg, hogy idén rendhagyó módon köszöntsem Önöket Karácsony alkalmából!

Számomra 2007 legnagyobb vesztesége az életemet végigkísérő író, Szabó Magda halála volt. Ő jelenítette meg a varázslatot, gyermekvilágot, a tündéreket, a csodát – mindent, mit egy kisgyermek csak el tud képzelni. Végigkísérte ifjúságom lázadásait, azonosultam vele, s azt gondoltam akkor, hogy rólam szól, amit ír.

Már majdnem felnőttként került kezembe az író „Sziget-kék” című műve, amely – azt gondolom – a világirodalom egyik legszebb mesekönyve, ami nem gyermekeknek szól. Lányaim gyermekfejjel olvasták el, és nem értették. Hogy miért? Mert ennek a műnek a megértéséhez egyfajta érettség kell.

Igen. Fel kell fogni, érezni, meg kell érteni az Író üzenetét.

A mese így szól:

„Hogy milyen szín is a Sziget-kék? Nem sötét és nem is világos, olyan, mint a tenger, de olyan is, mint az ég, mégse hasonlít egyikhez sem, mert benne van a világ minden kéksége. Ez a soha nem látott kékség sugárzik majd minden kísérleti lombikból, ha a tudósoknak végre sikerül előállítani a csodaszert, amitől a nagybeteg Mami meggyógyul. Ezt várja szívszorongva Valentin, aki olyan kimondhatatlanul árva, amióta Mami kórházban van, s ezt várja a Sziget minden polgára is, tele reménnyel és aggodalommal.

De aggódni, bánkódni nem elég. A Mami iránt érzett szeretet azt diktálja Valentinnak, hogy noha csak kilenc éves kislány, mégis próbáljon úgy cselekedni, ahogy Mami tenné, ha nem feküdne gyengén és betegen a kórházi ágyon. S Valentin – szíve parancsára – elindul azon az ezer veszélyt és csodát tartogató úton, amely végül a Sziget-kék orvosság megszerzéséhez vezet.”

Hogy a mese szálait szöve mit tesznek Valentinért, a kisgyerekekért az Író képzeletbeli világának szereplői – Harisnyás, Kandúrka? Éjjel-nappal dolgoznak-kutatnak a megmentéséért. Azért, hogy megtalálják a varázslatos, gyógyító, „új szirupot”, amivel megmenthetik a kislány édesanyját. Hogy közben kimenekítik sanyarú fogságukból Coco segítségével a rabságra ítélt lovakat?

A jelkép önmagáért beszél. A szeretetről, az összefogásról mesél. Az emberi kapcsolatokról, és arról, hogy ezek helyébe soha nem léphetnek a pusztán tények – hogy miért mennyit lehet kapni. Hiszen ha ez bekövetkezne, akkor elveszne az Ember, akiért aggódni kell, akiért reszketnek a szerettei.

Nem szabad az orvosok és nővérek sok-sok évi áldozatteljes, alázatos, gyengéd, a betegek számára gyógyulást hozó önfeláldozását, munkáját feláldozni csak a pénz oltárán. Lehet, hogy nagyobb lesz a komfort, több lesz az ígért szolgáltatás, de az emberi tényezőt, a betegek iránti empátiát semmi sem pótolhatja.

Kérem Önöket, gondolják végig!

Szeretettel, empátiával, összefogással visszaadhatjuk Mamit Valentinnak. Talán nemcsak Mamit, hanem az országot is megmenthetjük.

Olvassák velem együtt ezt a csoda mesekönyvet, mert tanulhatunk belőle.

Boldog Karácsonyt!

Tamás Éva
lapigazgató